

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13919/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Маринковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Саша Милетић и Снежана Милетић, адвокати из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ АДО Београд, чији је пуномоћник Бранкица Орловић, адвокат из ..., са умешачем на страни туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6045/2023 од 18.12.2023. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6045/2023 од 18.12.2023. године, у ставовима другом, трећем, четвртм и петом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6045/2023 од 18.12.2023. године, у ставовима другом, трећем, четвртм и петом изреке.

Образложење

Пресудом пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6045/2023 од 18.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу, Судске јединице у Сокобањи П 1097/2020 од 23.03.2022. године (погрешно означено 23.03.2023. године) у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати штету коју је претрпео 28.07.2012. године у саобраћајној несрећи у Сокобањи и то 100.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и 90.000,00 динара на име претрпљеног страха, са законском затезном каматом од 23.03.2022. године до исплате. Ставовима другим, трећим и четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу, и допунска пресуда тог суда од 01.08.2022. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му исплати 6.000,00 динара на име поднетог захтева за накнаду штете од 25.07.2015. године преко пуномоћника адвоката по Адвокатској тарифи са законском затезном каматом од 25.10.2015. године па надаље, те тужени обавезан да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 230.240,00 динара, са законском затезном

каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженом надокнади трошкове другостепеног од 45.440,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу ставова другог, трећег, четвртог и петог изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да за одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе, посебно имајући у виду да тужилац и сам наводи у ревизији да је трошак поднетог одштетног захтева требало признати као парнични трошак, без обзира што га је тужилац тражио као главни захтев, пошто суд не везује правни основ наведен у тужби.

Одредбом члана 150. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка. Решење којим се одлучује о захтевима странака за накнаду трошкова поступка доноси се на основу одредби тог процесног закона. Одлука о трошковима поступка условљена је оценом суда о оправданости настанка трошкова везаних за покретање и вођење судског поступка, који узима у обзир релевантне околности о претпроцесном и процесном држању странака. Стога, имајући у виду да се ревизијом побија искључиво одлука о трошковима поступка коју је другостепени суд засновао на одредбама чланова 153. став 2. и 154. ЗПП, нису испуњени напред наведени законски услови који би оправдавали одлучивање о посебној ревизији против овог решења.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење

ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се са становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија изјављена само против одлуке о трошковима поступка, а не и одлуке о главном захтеву, да се против побијаног решења ревизија не може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија није дозвољена. Без значаја је чињеница што је одлука о парничним трошковима преиначена, пошто нема места примени одредби члана 403. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић